

SKOTTSÅR, n. 5. Sår af skott.

SKOTTVALL, m. 2. Liten vall eller mur, hvarpå vid målskjutning målet uppsättes.

SKOTTVAPEN, n. 5. Anfällsvapen, som begagnas att skjuta med.

SKOTTVAR, a. (utan neutr.) Skygg för skott. Säges om vildt.

SKOTTVIDD, f. 3. Afståndet emellan ett skjutgevär och den punkt, dit skottet når.

SKOTTYGR, n. 5. Ett slags groft, grått yllytg.

SKOTTÅR, n. 5. År, som består af 366 dagar eller en dag mer (Skottdag) än det allmänna året.

SKOTVÅNG, n. 5. (bibl.; af gamla ordet *Tveingr*, rem) Skoband, skorem.

SKOVAX, n. 5. Vax, som brukas till att glätta skodon.

SKRABBA, f. 1. Se *Hafssimpa*.

SKRAFLA, v. n. 1. Säges om det egna ljud, som uppkommer, då en mängd små hårda bitar eller stycken häftigt stöta emot hvarandra, t. ex. af klapperstenar, glasskärfvor, isbitar, o. s. v. — *Skraflande*, n. 4.

SKRAFVELIS, skräv'l-i's, m. sing. Tunn, skör öfveris, som efter starkt töväder bildar sig af vatten utanpå is, med tomrum emellan, så att ett skraflande ljud höres, när öfverisen under gående eller körning derå brister.

SKRAGGEMALM, m. 5. Ett slags lerblandadt jern, bestående af formlösa, slaggliska stycken.

SKRAKE, m. 2. pl. *skrakar*. Se *Vrakfågel*.

SKRAL, a. 2. (fam.; ursprungl.: torr, gisten) Se *Dålig*.

SKRALA, se *Skralna*.

SKRALLIG, se *Skrallig*.

SKRALNA, v. n. 1. (sjöt.) Säges om vinden, då den blir mindre förmånlig.

SKRALTA, skrällta, v. n. 1. (fam.) Vara skral.

SKRALLTIG, skrälltigg, a. 2. (fam.) Bräcklig, klen, dålig.

SKRAMLA, f. 1. Ett slags rundt redskap af trä, så inrättadt, att, när det med ett på sidan fästadt handtag svänges häftigt omkring, ett starkt skrällande buller uppkommer. Deraf Harskramla, Brandvaktsskramla.

SKRAMLA, v. n. 1. Göra ett starkt, skrällande, ihälligt buller, såsom t. ex. en qvarn, skramla, o. s. v. — *Skramlande*, n. 4.

SKRAMMEL, n. sing. Skramlande.

SKRANGLIG, a. 2. (fam.) Lång och smal, men utan stadga och fasthet. — *Skranglighet*, f. 5.

SKRANK, skrånngk, n. 5. i pl. äfv. *Skrankor*. Afplankning eller gallerverk, hvarigenom en plats kringstänges och afsöndras ifrån en annan, eller en del af ett rum afskiljes ifrån det öfriga rummet. *S. för en domstol, i en domsal. S-orna kring en tornerplats. Träda inom s-orna vid ett tornerspel*, för att deltaga i torneringen. (Fig.) *Träda inom s-orna*, inlåta sig i strid, täflan. (Fig.) *Hålla någon inom s-orna*, tvinga honom att lyda, iakttaga kick, ordning, uppfylla sin pligt. *Hålla sig inom s-orna*, göra sin skyldighet, vara lydig, undergifven, ej uppstudsig. *Gå ell. hoppa öfver s-orna*, öfverträda sin pligt, vara uppstudsig, olydig. — *Syn.* Balustrad, Gallerverk.

SKRANKA AF, se *A/skranka*.

SKRAP, n. sing. (fam.) Hvad som blifvit afskrapat.

SKRAPA, v. a. o. n. 1. 1) Med något hvasvt, skarpt, hårdt stryka öfver ytan af ett föremål,

för att derifrån borttaga något betäckande eller orenande. *S. med knif. S. en hud, ett skinn. S. ett baktråg. S. bark, fjäll, smulsen af en ting. S. hästar*, draga en skrapa öfver deras hud, för att borttaga lösa hår, orenlighet, o. s. v. *S. af, bort, ihöp, ut*, se *Afskrapa*, &c. *S. sönder*, söndra genom skrapning. *S. undan*, se *Bortskrapa*. (Fig. fam.) *S. till ell. åt sig*, genom hvarje slags medel tillägna sig. — 2) Hårdt stryka något utåt en yta. *S. med foten, med fötterna. Hästen s-r mark med hof.* — 3) (fig. fam.) Gifva en skrapa (bem. 5). *S. upp*, gifva en sträng, allvarsam skrapa. — *Syn.* Lexa, Skrubba, Skrupensa. — 4) (neutralt) Spela illa på fiol. — *Syn.* Fila.

SKRAPA, f. 1. 1) Skarpt jern, som brukas att skrapa med. — 2) Se *Hästskrapa*. — 3) (fig. fam.) Tillrättavisning, isynn. af förmän. *Ge någon en dugtig s. Han har fått en s. i sittande rätt.*

SKRAPANDE, n. 4. Se *Skrapning*.

SKRAPHAKE, m. 2. pl. — *hakar*. (skepp.) Redskap, som nyttjas att skrapa skepp med.

SKRAPJERN, n. 5. SKRAPKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. Jern, knif, som brukas till skrapning.

SKRAPNING, f. 2. Handlingen, då man skrapar.

SKRAPNOS, f. sing. 1) Ett slags spel med små olika formade stickor, hvarvid den tappande skrapas på näsan med den dervid använda haken. (Fam.) *Leka s.*, stöta sig, få skräma på näsan. — 2) (fig. fam.) Tillrättavisning. *Få s.*

SKRAPULL, f. sing. Se *Skafull*.

SKRATT, m. o. n. 5. Yttring af glädje, munterhet, då man skrattar. *Brista ut i s. Slå till ett s. Hålla sig ell. afhålla sig ifrån s. Jag kunde ej berga mig för s.* (Fam.) *Dö, spricka af s.*, skratta öfverljudt och utan hejd. *Skratta åt s-en*, utan att veta, hvad man skrattar åt, endast för det man ser andra skratta. — Bildar sammansättningarna Gapskratt, Hänskratt, m. m. — *Syn.* Flin, Flinande, Flissande.

SKRATTA, v. n. 1. 1) Ytra känslor af munterhet, genom att uppdraga munvinklarna åt ömse sidor, så att framtänderna blottas och kinderna rundas, under täta utandningar och ett lätt upprepadt, kort och gällt läte (ha! ha! ha! ell. hi! hi! hi! ell. hä! hä! hä!). *S. sakta, smått, hårdt, högt, högljudt. S. hjertligt, försmädligt. Komma att s. Narra någon att s. S. med full hals. S. så att ögonen rinna, så att man må spricka ell. kikna. S. emot sin vilja. S. för sig sjelf. S. åt någon.* (Fam.) *Ge en något att s. åt*, säga eller göra något, som kommer honom att skratta. *Det är intet att s. åt*, ingenting roligt, snarare ledsamt. *S. sig sjuk, s. sig till döds, s. ihjel sig*, skratta öfvermåttan. *Man kunde s. ihjel sig deråt*, det var ytterst löjligt. *S. åt någon*, skratta på ett gäckande sätt i anledning af något, som han sagt eller gjort, eller för att häna, bele honom. (Ordspr.) *S-r bäst som s-r sist*, det är icke värdt att skratta i förtid åt andra; bladet kan lätt vända sig och man sjelf blifva föremål för åtlöje. *S. út*, se *Utskratta*. — Har sammansättningarna Stor-, Små-, Hänskratta, m. fl. — 2) Säges äfv. om det läte, som vissa fåglar, t. ex. skatan, låta höra, och hvilket liknar ett muntert skratt. — *Syn.* Flina, Flissa, Fnetra, Grina.

SKRATTABORRE, m. 2. pl. — *aborrar*. Se *Vattensalamander*.